

Nr 461

a v herrar Wijkman m. fl.

om slopande i vissa fall av kravet på anmälan till försäkringskassa för rätt till sjukpenning.

En förutsättning för rätt till sjukpenning vid inträffat sjukdomsfall är att sjukdomsfall anmäls till försäkringskassan. Endast i speciella fall kan sjukpenning utgå för dag före anmälningsdagen, nämligen om hinder för anmälan mött eller eljest särskilda skäl föranleder att sjukpenning bör utgå.

I vissa fall kan den sjukdom varav en försäkrad drabbats utgöra hinder för anmälan. Vederbörande kan också ha insjuknat på sådan plats att han inte kunnat nå en kassa med sin anmälan. Särskilda skäl att utge sjukpenning trots försummad anmälan bör enligt lagens förarbeten även anses föreligga då försummelsen kan anses ursäktlig och ej länt kassan till men. Glömska eller okunnighet om gällande bestämmelser har dock inte ansetts vara en godtagbar ursäkt för anmälningsförsummelse.

Detta innebär att den som försummat sjukanmälan icke kan gottgöra detta genom att förete läkarintyg om sjukskrivning, ej heller styrka sjukdom genom intyg från arbetsplatsen att vederbörande varit frånvarande under ifrågakvarande tid. Huvudskälet till detta är att det åligger kassan att kontrollera huruvida den försäkrade arbetat under uppgiven sjukdomstid eller ej. Denna kontroll anses möjlig först sedan anmälan om sjukdom gjorts. Till detta skall nämnas att det åligger respektive kassa att söka vidta de åtgärder som kan vara ägnade att förkorta sjukskrivningstiden. Dessa s. k. rehabiliterande åtgärder är, enligt samma resonemang som i vad gäller kontrollen, omöjliga att göra förrän anmälan inkommit.

Det är uppenbart av stor vikt att reglerna för erhållande av sjukpenning utformas med noggrannhet för att undvika omfattande missbruk. Huvudsyftet med systemet måste dock vara att den person som verkligen varit sjuk och avhållit sig från arbete under sjuktiden skall komma i åtnjutande av ersättning från kassan. Reglerna för att stävja missbruk är inte godtagbart utformade om personer som uppfyllt alla krav på ersättning förutom själva anmälan hindras från ersättning. Det måste också anses stå i strid med det allmänna rättsmedvetandet att personer, som av glömska eller okunnighet om gällande anmälningsplikt försummat att anmäla sjukdom, skall gå miste om ersättning i fall då vederbörande verkligen kan bevisa att sjukdom förelegat och arbete ej förekommit. Speciellt olustigt är detta förhållande med tanke på det ganska omfattande missbruk som i dag, trots uppsatta regler, förekommer och att alltså personer vilka ej är sjuka erhåller sjukpenning.

Mot bakgrund av det anförda hemställes

att riksdagen hos Kungl. Maj:t begär en sådan översyn av reglerna för erhållande av sjukpenning att person som bevisligen varit sjuk och ej arbetat under sjuktiden erhåller rätt till sjukpenning även om anmälan till kassa därom ej gjorts i vederbörlig ordning.

Stockholm den 25 januari 1972

ANDERS WIJKMAN (m)

PER-ERIK NISSER (m)

ALLAN ÅKERLIND (m)